POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba)
z dnia 11 lipca 2005 r.*

W sprawie T-40/04

Emma Bonino, zamieszkała w Rzymie (Włochy),

Marco Cappato, zamieszkały w Vedano al Lambro (Włochy),

Gianfranco Dell'Alba, zamieszkały w Livorno (Włochy),

Benedetto Della Vedova, zamieszkały w Tirano (Włochy),

Olivier Depuis, zamieszkały w Rzymie,

Marco Pannella, zamieszkały w Rzymie,

Maurizio Turco, zamieszkały w Pulsano (Włochy),

Lista Emma Bonino, z siedzibą w Rzymie,

reprezentowani przez G. Vandersandena oraz L. Leviego, avocats,

strona skarżąca,

* Język postępowania: francuski.

przeciwko

Parlamentowi Europejskiemu, reprezentowanemu przez H. Krücka, N. Lorenza oraz D. Moore'a, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

i

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez M. Sims oraz I. Díeza Parrę, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia (WE) nr 2004/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie przepisów regulujących [status] parti[i] polityczn[ych] na poziomie europejskim oraz zasad dotyczących ich finansowania (Dz.U. L 297, str. 1),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (druga izba),

w składzie: J. Pirrung, prezes, N.J. Forwood i S. Papasavvas, sędziowie,

sekretarz: H. Jung,

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne i okoliczności powstania sporu

1 W dniu 4 listopada 2003 r. Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej wydały rozporządzenie (WE) nr 2004/2003 w sprawie przepisów regulujących [status] parti [i] politycznych na poziomie europejskim oraz zasad dotyczących ich finansowania (Dz.U. L 297, str. 1) (zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem"). Rozporządzenie to zostało wydane na podstawie art. 191 ust. 2 WE, zgodnie z którym „Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 [WE], określa status partii politycznych na poziomie europejskim, w szczególności zasady ich finansowania".

2 Artykuły 2–5 zaskarżonego rozporządzenia mają następujące brzmienie:

„*Artykuł 2*

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

1) »partia polityczna« oznacza stowarzyszenie obywateli:

— które ma cele polityczne, i

— które jest uznane przez, lub ustalone [ustanowione] zgodnie z porządkiem prawnym w przynajmniej jednym państwie członkowskim;

2) »sojusz partii politycznych« oznacza uporządkowaną współpracę między przynajmniej dwiema partiami politycznymi;

3) »partia polityczna na poziomie europejskim« oznacza partię polityczną lub sojusz partii politycznych, które spełniają warunki określone w art. 3.

Artykuł 3

Warunki

Partia polityczna na poziomie europejskim spełnia następujące warunki:

a) musi posiadać osobowość prawną w państwie członkowskim, w którym ma swoją siedzibę;

b) musi być reprezentowana w co najmniej jednej czwartej państw członkowskich przez członków Parlamentu Europejskiego lub w parlamentach narodowych lub regionalnych lub zgromadzeniach regionalnych, lub

musi zebrać w co najmniej jednej czwartej państw członkowskich co najmniej trzy procent oddanych głosów w każdym z tych państw członkowskich podczas ostatnich wyborów do Parlamentu Europejskiego;

c) musi przestrzegać, w szczególności w swoim programie i w swoich działaniach, zasad, na których opiera się Unia Europejska, mianowicie zasady wolności, demokracji, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności oraz państwa prawnego;

d) musi uczestniczyć w wyborach do Parlamentu Europejskiego lub wyrazić taki zamiar.

Artykuł 4

Wniosek o finansowanie

1. W celu otrzymania finansowania z ogólnego budżetu Unii Europejskiej partia polityczna na poziomie europejskim składa każdego roku wniosek do Parlamentu Europejskiego.

Parlament Europejski przyjmuje decyzję w ciągu trzech miesięcy, wydaje zgodę i zarządza odpowiednimi środkami.

2. Pierwszemu wnioskowi towarzyszą następujące dokumenty:

a) dokumenty zaświadczające, że wnioskodawca wypełnia warunki ustanowione w art. 3;

b) program polityczny określający cele partii politycznej na poziomie europejskim;

c) statut określający w szczególności organy odpowiedzialne za zarządzanie polityczne i finansowe, jak również organy lub osoby fizyczne posiadające w każdym z zainteresowanych państw członkowskich zdolność do reprezentacji prawnej, w szczególności do celów nabywania lub zbywania nieruchomości i mienia ruchomego oraz stawania przed sądem.

3. Jakakolwiek zmiana dokumentów określonych w ust. 2, w szczególności programu politycznego lub statutu, które zostały wcześniej przedstawione, jest notyfikowana Parlamentowi Europejskiemu w terminie dwóch miesięcy. W przypadku braku takiej notyfikacji finansowanie zostaje zawieszone.

Artykuł 5

Weryfikacja

1. Parlament Europejski regularnie weryfikuje, czy warunki określone w art. 3 lit. a) i b) są nadal przestrzegane przez partie polityczne na poziomie europejskim.

2. W odniesieniu do warunku określonego w art. 3 lit. c), na żądanie jednej czwartej swoich członków reprezentujących co najmniej trzy grupy polityczne w Parlamencie Europejskim, Parlament Europejski weryfikuje większością swoich członków, czy niniejszy warunek jest spełniony przez partie polityczne na poziomie europejskim.

Przed przeprowadzeniem takiej weryfikacji Parlament Europejski wysłuchuje przedstawicieli danej partii politycznej na poziomie europejskim i wzywa komitet złożony z niezależnych osobistości do wydania opinii na dany temat w rozsądnym czasie.

Komitet składa się z trzech członków. Parlament Europejski, Rada i Komisja wyznaczają po jednym członku. Sekretariat i finansowanie komitetu są zapewnione przez Parlament Europejski.

3. Jeżeli Parlament Europejski stwierdza, że jeden z warunków określonych w art. 3 lit. a), b) i c) nie jest już spełniony, odpowiednia partia polityczna na poziomie europejskim, która z tej przyczyny straciła swój status, wyłączona jest z finansowania na podstawie niniejszego rozporządzenia".

3 Dalsze artykuły zaskarżonego rozporządzenia dotyczą źródeł finansowania i związanych z finansowaniem zobowiązań partii politycznych na poziomie europejskim (art. 6), zakazu wykorzystania środków uzyskanych ze źródeł wspólnotowych do finansowania innych partii politycznych, w szczególności krajowych partii politycznych (art. 7), oraz rodzaju wydatków, do których pokrycia środki uzyskane z budżetu Unii Europejskiej mogą być wykorzystywane (art. 8). Artykuł 9 zawiera zasady budżetowe, w szczególności w dziedzinie wykonywania środków i kontroli finansowania. Artykuł 10 reguluje sposób podziału środków pomiędzy partie polityczne na poziomie europejskim.

4 Artykuł 13 zaskarżonego rozporządzenia zatytułowany „Wejście w życie i stosowanie" przewiduje:

„Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzy miesiące po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuły 4–10 stosuje się od daty otwarcia pierwszej sesji, zorganizowanej po wyborach do Parlamentu Europejskiego w czerwcu 2004 r. [...]".

5 Pierwsza sesja po wyborach do Parlamentu Europejskiego w czerwcu 2004 r. odbyła się w dniu 20 lipca 2004 r.

Przebieg postępowania i żądania stron

6 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 lutego 2004 r. skarżący wnieśli niniejszą skargę.

7 Odrębnymi pismami złożonymi w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniach 7 i 30 kwietnia 2004 r. Parlament i Rada podniosły zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 § 1 regulaminu Sądu.

8 Skarżący ustosunkowali się do zarzutu niedopuszczalności w dniu 16 czerwca 2004 r.

9 Parlament Europejski i Rada wnoszą do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

10 W uwagach dotyczących zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez pozwanych skarżący wnoszą do Sądu o:

— oddalenie zarzutu niedopuszczalności;

— kontynuowanie postępowania do co istoty sprawy;

— obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Co do prawa

11 Pozwani opierają zarzut niedopuszczalności na art. 230 akapit czwarty WE. Ponadto w odniesieniu do skarżącej partii politycznej, Lista Emma Bonino, Parlament uważa, że nie spełnia ona wymogów formalnych określonych w art. 44 § 5 regulaminu Sądu.

12 W pierwszej kolejności należy zbadać, czy skarżący spełniają wymogi dopuszczalności przewidziane w art. 230 akapit czwarty WE.

Argumenty stron

Argumenty pozwanych

13 Parlament i Rada uważają przede wszystkim, że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy skarżących ani bezpośrednio ani indywidualnie. Ponadto Rada podnosi, że zaskarżone rozporządzenie nie stanowi aktu zaskarżalnego w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.

— W przedmiocie charakteru zaskarżonego aktu

14 Po pierwsze Rada podnosi, że zaskarżone rozporządzenie nie stanowi „ukrytej" decyzji, lecz że wykazuje ono wszystkie cechy charakterystyczne aktu prawnego o zasięgu ogólnym, który podlega stosowaniu w sposób generalny i abstrakcyjny do obiektywnie określonych sytuacji. Tego rodzaju akt nie może zostać zaskarżony w trybie art. 230 akapit czwarty WE. Rada nie wyklucza, że również akt o zasięgu ogólnym może w pewnych okolicznościach dotyczyć osoby fizycznej lub prawnej bezpośrednio i indywidualnie, podczas gdy dla innych podmiotów prawa zachowuje on charakter normatywny o zasięgu ogólnym. Rada stwierdza jednakże, że te szczególne okoliczności nie zachodzą w niniejszym przypadku.

15 Parlament wskazuje, że nie należy mylić przewidzianej w art. 249 akapit drugi WE bezpośredniej stosowalności zaskarżonego rozporządzenia, w szczególności jego art. 2–5, z jego bezpośrednim oddziaływaniem na sytuację prawną podmiotów w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. Dopuszczalność skargi nie może być zatem wywodzona z art. 249 akapit drugi WE ani z bezpośredniej stosowalności zaskarżonego rozporządzenia.

— W przedmiocie braku bezpośredniego oddziaływania rozporządzenia na sytuację prawną skarżących

16 W przedmiocie bezpośredniego oddziaływania rozporządzenia na sytuację prawną skarżących Parlament i Rada uważają po pierwsze, że skarżący nie stanowią, względnie nie wszyscy skarżący stanowią, adresatów norm prawnych zaskarżonego rozporządzenia.

17 Po pierwsze, w odniesieniu do skarżących posłów Rada i Parlament wskazują, że zaskarżone rozporządzenie jest skierowane do partii politycznych na poziomie europejskim w rozumieniu art. 2 zaskarżonego rozporządzenia, które są tworzone przez spełniające wskazane wymogi stowarzyszenia obywateli lub w wyniku uporządkowanej współpracy między przynajmniej dwoma tymi stowarzyszeniami. Ponieważ skarżący posłowie są osobami fizycznymi, które należy odróżnić od partii, których są członkami, zaskarżony akt prawny nie dotyczy ich bezpośrednio. Parlament podnosi poza tym, że okoliczność, iż zaskarżony akt prawny mógłby ewentualnie dotyczyć ich pośrednio, ponieważ krajowe partie polityczne, których są członkami, zostały pozbawione finansowania ze źródeł wspólnotowych na podstawie zaskarżonego rozporządzenia, nie wystarcza do spełnienia przesłanek art. 230 akapit czwarty WE. Ponadto zdaniem Parlamentu należy zauważyć, że skarga nie wyjaśnia, czy skarżący posłowie tworzą partię polityczną na poziomie europejskim.

18 Parlament zauważa ponadto, że ewentualne pozbawienie finansowania ze źródeł wspólnotowych partii krajowych, do których należą skarżący posłowie, nie wpływa

na warunki wykonywania przez nich mandatu, ponieważ finansowanie ich pracy jest zabezpieczone przez inne uregulowania, w szczególności przez uregulowania, które dotyczą kosztów i diet posłów do Parlamentu oraz przez wytyczne budżetowe 3701.

19 Następnie, w odniesieniu do Lista Emma Bonino Parlament zauważa, że również ona nie jest adresatem zaskarżonego rozporządzenia. Rozporządzenie to dotyczy jedynie partii politycznych na poziomie europejskim w rozumieniu art. 2 zaskarżonego rozporządzenia. Lista Emma Bonino jest krajową partią polityczną niespełniającą wymogów koniecznych do uzyskania statusu partii politycznej na poziomie europejskim i z tego względu przedmiotowe uregulowanie nie dotyczy jej bezpośrednio.

20 Po drugie Parlament podnosi, że art. 2 i 3 zaskarżonego rozporządzenia, określające wymogi, które muszą spełniać partie polityczne na poziomie europejskim, nie wywoływały skutków prawnych przed wejściem w życie art. 4–10 tego rozporządzenia, zawierających przepisy regulujące w szczególności otrzymanie finansowania ze źródeł wspólnotowych, prawa i obowiązki partii politycznych na poziomie europejskim oraz warunki utraty przyznanego finansowania. Zgodnie z art. 13 zaskarżonego rozporządzenia art. 4–10 nie podlegały stosowaniu przed dniem 20 lipca 2004 r. W momencie wniesienia skargi, który to determinuje jej dopuszczalność, zaskarżone rozporządzenie nie oddziaływało jeszcze na sytuację prawną skarżących. Rada podziela zasadniczo argumentację Parlamentu.

21 Po trzecie Rada podnosi, że zaskarżone rozporządzenie wymaga wydania przez Parlament aktów wykonawczych. Następnie Parlament wyjaśnia, że przyznanie lub odmowa finansowania nie następuje automatycznie, lecz wymaga złożenia wniosku przez partię polityczną ubiegającą się o finansowanie. Ponadto Parlament wskazuje, że zaskarżone rozporządzenie przewiduje wielokrotnie, iż wykonując je, Parlament dysponuje swobodą oceny.

— W przedmiocie braku oddziaływania rozporządzenia na indywidualną sytuację prawną skarżących

22 Pozwane instytucje uważają po pierwsze, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżących wyłącznie ze względu na kryteria obiektywne, które stosuje się do wszystkich ugrupowań politycznych. Rozporządzenie to dotyczy skarżących w taki sam sposób, jak wszystkich innych podmiotów prawa.

23 Po drugie pozwane instytucje są zdania, że skarżący nie należą do zamkniętego kręgu podmiotów, których dotyczy zaskarżone rozporządzenie. W odniesieniu do skarżących posłów Rada zauważa, że mandaty, którymi skarżący dysponowali w chwili wniesienia skargi, wygasły w chwili, gdy zaskarżone rozporządzenie zaczęło w pełni obowiązywać (w dniu 20 lipca 2004 r.). Parlament podnosi w tym kontekście, że skład Parlamentu ulega zmianom pomiędzy jedną kadencją a drugą, jak również w ich trakcie. Ponadto w odniesieniu do Lista Emma Bonino Parlament zauważa, że skład Parlamentu w zakresie, w jakim dotyczy to partii politycznych, również może ulec zmianie pomiędzy jedną kadencją a drugą. Poza tym Parlament podnosi, że zaskarżone rozporządzenie może również dotyczyć partii politycznych niereprezentowanych w Parlamencie, które tworzą wszak grupę niemożliwą do zidentyfikowania.

24 Po trzecie Rada uważa, że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy szczególnych praw skarżących w rozumieniu wyroku Trybunału z dnia 18 maja 1994 r. w sprawie C-309/89 Codorníu przeciwko Radzie, Rec. str. I-1853.

25 Po czwarte Parlament kwestionuje argument skarżących, jakoby rozporządzenie dotyczyło ich indywidualnie z tego powodu, że uczestniczyli w pracach legislacyjnych poprzedzających przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia oraz że niezmiennie się jego przyjęciu sprzeciwiali.

26 W końcu Parlament zauważa, że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy skarżących posłów indywidualnie, ponieważ nie dotyczy ich ono bezpośrednio.

— W przedmiocie skutecznej ochrony sądowej

27 Parlament uważa, że skarżący deputowani korzystają z wystarczającej ochrony sądowej, ponieważ w każdej chwili mogą wnieść zwykłe środki zaskarżenia przysługujące od aktów wykonawczych wydanych przez Parlament w celu wykonania zaskarżonego rozporządzenia. Ponadto Parlament stwierdza, że niniejszy spór różni się od sporu leżącego u podstawy wyroku Trybunału z dnia 23 kwietnia 1986 r. w sprawie 294/83 Les Verts przeciwko Parlamentowi, Rec. str. 1339, ponieważ przepisy zaskarżonego rozporządzenia w sprawie przepisów regulujących status partii politycznych na poziomie europejskim były stosowane dopiero w odniesieniu do wyborów do Parlamentu Europejskiego w czerwcu 2004 r. Z tego względu nie występuje żadne niebezpieczeństwo dyskryminacji porównywalne z tym zidentyfikowanym w sprawie, w której wydany został ww. wyrok.

Argumenty skarżących

28 Skarżący uważają, że zgodnie z wyrokiem w sprawie Les Verts przeciwko Parlamentowi należy uznać, iż zaskarżone rozporządzenie dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie. W ich przekonaniu stan faktyczny i prawny niniejszej sprawy są w zasadzie identyczne z tymi, które wystąpiły w ww. sprawie.

— W przedmiocie charakteru zaskarżonego aktu

29 Zdaniem skarżących zaskarżone rozporządzenie stanowi akt zaskarżalny w rozumieniu art. 230 WE. Skarżący dodają, że zakładając nawet, iż zaskarżone rozporządzenie jest aktem o zasięgu ogólnym, dotyczy ono w sposób bezpośredni i indywidualny pewnych podmiotów, w tym skarżących.

— W przedmiocie bezpośredniego oddziaływania na sytuację skarżących

30 Skarżący podnoszą po pierwsze, że zaskarżone rozporządzenie stanowi akt „zupełny sam w sobie", który nie wymaga dla jego wykonania wydania żadnego aktu wykonawczego przez państwa członkowskie i który nie pozostawia żadnego marginesu swobody uznania instytucjom zobowiązanym do jego stosowania. Ich zdaniem w konsekwencji restrykcyjnych kryteriów określonych w art. 3 zaskarżone rozporządzenie pozbawia Lista Emma Bonino statusu partii politycznej na poziomie europejskim, a z tego powodu również przywileju korzystania z finansowania ze źródeł wspólnotowych. Ta sytuacja partii Lista Emma Bonino, do której należą skarżący, ma również w ich przekonaniu wpływ na sytuację skarżących posłów, którzy w konsekwencji osłabienia Lista Emma Bonino w porównaniu z innymi ugrupowaniami politycznymi korzystającymi z finansowania ze źródeł wspólnotowych nie mogą prezentować się wyborcom w ten sam sposób i z wykorzystaniem tych samych środków.

31 W końcu, ponieważ bezpośrednie oddziaływanie na sytuację skarżących wynika z art. 3 zaskarżonego rozporządzenia, podniesione przez pozwanych argumenty dotyczące późniejszego wejścia w życie art. 4–10 tego rozporządzenia należy zdaniem skarżących oddalić. Skarżący dodają, że argumenty te są pozbawione

znaczenia, ponieważ finansowe skutki zaskarżonego rozporządzenia były pewne i przewidywalne już w chwili wniesienia skargi. Ponadto skarżący nie mogli czekać z wniesieniem skargi do momentu wejścia w życie art. 4–10 zaskarżonego rozporządzenia, nie narażając się na upływ terminu do wniesienia skargi określonego w art. 230 akapit czwarty WE.

32 W końcu skarżący sprzeciwiają się tezie, jakoby ani Lista Emma Bonino, ani skarżący posłowie nie stanowili adresatów norm zaskarżonego rozporządzenia. Oddziaływanie na sytuację Lista Emma Bonino wynika, jak w ww. sprawie Codorníu przeciwko Radzie, z wykluczenia z ustanowionego przez zaskarżone rozporządzenie kręgu beneficjentów oraz dyskryminacyjnego traktowania, które jest tego konsekwencją. Bezpośrednie oddziaływanie na sytuację skarżących posłów wynika z bezpośredniego oddziaływania zaskarżonego rozporządzenia na sytuację Lista Emma Bonino, na którą są wpisani.

— W przedmiocie oddziaływania na indywidualną sytuację skarżących

33 Skarżący podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy ich indywidualnie z trzech powodów. Po pierwsze skarżący deputowani wypowiedzieli się przeciwko przyjęciu zaskarżonego rozporządzenia w trakcie prac legislacyjnych nad tym rozporządzeniem. Po drugie Lista Emma Bonino mogła być i została uznana przez Parlament za krajową partię polityczną, która jest pozbawiona jakiegokolwiek finansowania ze źródeł wspólnotowych. Po trzecie zaskarżone rozporządzenie nie stanowi aktu stosującego kryteria obiektywne, ponieważ kryteria określone w art. 3 tego rozporządzenia naruszają podstawowe zasady prawa wspólnotowego takie jak zasada niedyskryminacji, demokracji i proporcjonalności oraz art. 191 WE jak również deklarację nr 11 załączoną do Aktu końcowego Traktatu z Nicei. Skarżący przywołują, że zaskarżone rozporządzenie znacznie pogarsza ich sytuację, ponieważ defaworyzuje ich w porównaniu z innymi partiami politycznymi. W konsekwencji skarżący są zdania, że podobnie jak w ww. sprawie Codorníu przeciwko Radzie ich indywidualny interes prawny w uzyskaniu ochrony sądowej powinien zostać uznany.

— W przedmiocie braku skutecznej ochrony sądowej

34 Skarżący są zdania, że bezpośrednia skarga o stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia jest jedynym dostępnym im w tej sytuacji środkiem zaskarżenia. Stosowanie zaskarżonego rozporządzenia nie wymaga ich zdaniem żadnych aktów wykonawczych na poziomie krajowym, w związku z czym wytoczenie sprawy przed sądem krajowym i podniesienie zarzutu niezgodności z prawem nie jest możliwe. W związku z tym niniejsza sprawa różni się od sytuacji, w których wydane zostały wyroki Trybunału z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie C-236/02 P Komisja przeciwko Jégo-Quéré, Rec. str. I-3425 i z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677.

Ocena Sądu

35 Zgodnie z art. 114 § 1 regulaminu, jeśli jedna ze stron o to wnosi, Sąd może orzec w przedmiocie niedopuszczalności bez rozpatrywania istoty sprawy. Zgodnie z § 3 tego artykułu, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania odbywa się ustnie. W niniejszej sprawie Sąd ocenia, iż akta sprawy dają mu wystarczająco jasny pogląd na sprawę, a zatem otwieranie procedury ustnej nie jest konieczne.

36 Zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę, w szczególności przeciwko decyzji, która mimo przyjęcia w formie rozporządzenia dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie.

37 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że w pewnych okolicznościach akt prawny o zasięgu ogólnym, jak rozporządzenie, może dotyczyć pewnych szczególnych

adresatów indywidualnie (wyroki Trybunału z dnia 16 maja 1991 r. w sprawie C-358/89 Extramet Industrie przeciwko Radzie, Rec. str. I-2501, pkt 13 i ww. wyrok w sprawie Codorníu przeciwko Radzie, pkt 19). W takich okolicznościach rozporządzenie może stanowić akt zaskarżalny w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.

38 Z tego względu należy po pierwsze zbadać, czy zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżących bezpośrednio.

W przedmiocie bezpośredniego oddziaływania na sytuację skarżących

39 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zawarty w art. 230 akapit czwarty WE wymóg, aby będący przedmiotem skargi akt prawny dotyczył osoby fizycznej lub prawnej bezpośrednio, wymaga, by zaskarżony akt wspólnotowy oddziaływał bezpośrednio na sytuację prawną tego podmiotu i nie pozostawiał żadnej uznaniowości swoim adresatom zobowiązanym do jego wykonania, które musi następować w sposób automatyczny i wynikać z samego aktu wspólnotowego, bez potrzeby stosowania przepisów wykonawczych (zob. w szczególności wyrok z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie C-404/96 P Glencore Grain przeciwko Komisji, Rec. str. I-2435, pkt 41 i powołane tam orzecznictwo).

40 W celu zbadania, czy w niniejszym przypadku warunki te są spełnione, należy odróżnić sytuację Lista Emma Bonino od sytuacji skarżących posłów.

— W przedmiocie sytuacji Lista Emma Bonino

41 Po pierwsze należy określić wpływ, jaki zaskarżone rozporządzenie wywiera na sytuację prawną Lista Emma Bonino.

42 W tym kontekście Parlament zaprzecza przede wszystkim, jakoby pozbawienie tej skarżącej finansowania ze źródeł wspólnotowych stanowiło konsekwencję zaskarżonego rozporządzenia. Zaskarżone rozporządzenie nie oddziaływało na sytuację prawną Lista Emma Bonino, ponieważ nie miała ona statusu partii politycznej na poziomie europejskim i z tego względu nie korzystała z finansowania ani przed przyjęciem, ani po przyjęciu zaskarżonego rozporządzenia.

43 Jednakże należy podnieść, że stworzenie uprzywilejowanego statusu prawnego, z którego niektóre ugrupowania polityczne mogą korzystać, a którego pozostałe są pozbawione, może wpływać na równość szans partii politycznych. Z tego względu w niniejszym przypadku skutek prawny, który należy wziąć pod uwagę, polega na tym, że Lista Emma Bonino nie uzyskała statusu partii politycznej na poziomie europejskim i z tego względu została pozbawiona możliwości korzystania z finansowania ze źródeł wspólnotowych, podczas gdy niektóre konkurujące z nią partie mają możliwość uzyskania tego statusu. W konsekwencji argument Parlamentu, jakoby zaskarżone rozporządzenie nie oddziaływało na sytuację prawną Lista Emma Bonino, należy odrzucić.

44 Po drugie należy zbadać, czy opóźnienie momentu uzyskania mocy obowiązującej przez art. 4–10 zaskarżonego rozporządzenia do dnia 20 lipca 2004 r., będącego datą pierwszej sesji Parlamentu po wyborach w czerwcu 2004 r., wyklucza bezpośrednie oddziaływanie na sytuację Lista Emma Bonino, jak podnoszą Parlament i Rada.

45 Strona pozwana słusznie wskazuje, że dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności powinna być oceniana w chwili jej wniesienia (wyrok Trybunału z dnia 27 listopada 1984 r. w sprawie 50/84 Bensider przeciwko Komisji, Rec. str. 3991, pkt 8 oraz wyrok Sądu z dnia 21 marca 2002 r. w sprawie T-131/99 Shaw i Falla przeciwko Komisji, Rec. str. II-2023, pkt 29).

46 Jednakże okoliczność, że skutek aktu prawnego następuje dopiero w późniejszym momencie określonym przez ten akt, nie wyklucza, że akt ten może bezpośrednio oddziaływać na sytuację podmiotu indywidualnego.

47 Po pierwsze, w związku z tym, że skarżący muszą dochować terminu do wniesienia skargi określonego w art. 230 akapit czwarty WE, każda inna wykładnia skutkowałaby tym, że instytucja, która wydała dany akt prawny, mogłaby uniknąć wniesienia przez podmiot indywidualny skargi bezpośredniej zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE, przesuwając datę wejścia w życie danego przepisu, oddziałującego bezpośrednio na sytuację prawną zainteresowanego.

48 Ponadto, ponieważ w niniejszym przypadku prawodawca określił wejście w życie art. 4–10 zaskarżonego rozporządzenia na konkretny dzień i nie jest ono uzależnione od niepewnych wydarzeń, przesunięcie daty wejścia w życie tych przepisów nie ma wpływu na to, czy rozporządzenie oddziałuje na sytuację prawną Lista Emma Bonino bezpośrednio. Należy dodać, że okoliczność, iż mandaty skarżących ważne w momencie wniesienia skargi wygasły w momencie wejścia w życie art. 4–10 zaskarżonego rozporządzenia również nie wyklucza, że rozporządzenie to dotyczy Lista Emma Bonino bezpośrednio, gdyż nie zależy to w żaden sposób od przynależności posłów do Parlamentu ani ich tożsamości, ponieważ reprezentacja tej partii politycznej w Parlamencie lub jej brak nie stanowią wymogów określonych w art. 3 zaskarżonego rozporządzenia.

49 Po trzecie okoliczność, że przyznanie finansowania wymaga wniesienia stosownego wniosku, nie wyklucza bezpośredniego oddziaływania tego rozporządzenia na sytuację prawną Lista Emma Bonino, ponieważ złożenie takiego wniosku zależy wyłącznie od decyzji tej partii (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Les Verts przeciwko Parlamentowi, pkt 11 i 31).

50 Po czwarte należy zbadać, czy zaskarżone rozporządzenie przyznaje Parlamentowi, który jest odpowiedzialny za jego wykonanie, swobodę oceny.

51 Z łącznej lektury art. 2–4 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że każda partia polityczna lub sojusz partii politycznych w rozumieniu art. 2 pkt 1 i 2 zaskarżonego

rozporządzenia, które spełniają wymogi określone w art. 3 tego rozporządzenia, mogą korzystać z finansowania z budżetu Unii Europejskiej. A contrario należy stwierdzić, że ugrupowania polityczne, które nie spełniają wymogów określonych w art. 2 i 3 zaskarżonego rozporządzenia są finansowania pozbawione. Taka wykładnia jest uzasadniona treścią art. 5 ust. 3 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którym, jeżeli Parlament stwierdza, że jeden z warunków określonych w art. 3 lit. a), b) i c) nie jest już spełniony, „partia polityczna na poziomie europejskim, która z tej przyczyny straciła swój status" jest wyłączona z finansowania na podstawie tego rozporządzenia. Finansowanie partii politycznych z budżetu Unii Europejskiej nie jest bowiem dopuszczalne wobec braku stosownej podstawy prawnej. Ponadto Sąd stwierdza, że warunki określone w art. 3 lit. a), b) i d) zaskarżonego rozporządzenia są sformułowane w sposób niepozostawiający Parlamentowi swobody oceny.

52 Wydanie decyzji przyznającej lub odmawiającej finansowania na podstawie tych kryteriów należy w związku z tym do zakresu kompetencji ograniczonej, ponieważ decyzja ta zapada całkowicie automatycznie i wyłącznie na podstawie zaskarżonego rozporządzenia, bez stosowania aktów wykonawczych.

53 W niniejszym przypadku ze streszczenia zawartego w skardze wynika, że zgodnie z prawem włoskim Lista Emma Bonino nie ma osobowości prawnej i nie spełnia wymogów dotyczących jej reprezentatywności określonych w art. 3 lit. b) zaskarżonego rozporządzenia. Przede wszystkim z tego względu skarżący podnoszą, że w świetle kryteriów przyjętych w art. 3 lit. a) i b) zaskarżonego rozporządzenia partia ta jest pozbawiona finansowania.

54 Z tego wynika, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy Lista Emma Bonino bezpośrednio.

— W przedmiocie sytuacji skarżących posłów

55 Skarżący posłowie podnoszą, że przyznanie lub odmowa finansowania partii politycznej, do której należą, oddziałuje bezpośrednio na warunki, w których wykonują oni swój mandat.

56 W tym kontekście należy stwierdzić po pierwsze, że co prawda nie jest wykluczone, że warunki finansowania partii politycznych mogą mieć wpływ na wykonywanie mandatu przez należących do niej posłów, jednakże bezsporne jest, że konsekwencje ekonomiczne przyznanego ewentualnie finansowania konkurencyjnemu ugrupowaniu politycznemu i odmowa finansowania ugrupowania, do którego należą skarżący, należy zakwalifikować jako pośrednie. Bezpośrednie konsekwencje ekonomiczne powstają bowiem dla ugrupowania politycznego, a nie jego członków, którzy zostali wybrani z listy tego ugrupowania. Ponadto te konsekwencje ekonomiczne nie dotyczą sytuacji prawnej, lecz wyłącznie sytuacji faktycznej skarżących posłów (zob. wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2000 r. w sprawach Salamander i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie T-172/98, T-175/98 do T-177/98, Rec. str. II-2487, pkt 62).

57 Po drugie należy stwierdzić, że żaden z przepisów zaskarżonego rozporządzenia nie jest bezpośrednio stosowany wobec posłów. Ogół praw i obowiązków ustanowionych przez to rozporządzenie dotyczy jedynie partii politycznych, sojuszy partii politycznych i partii politycznych na poziomie europejskim oraz Parlamentu, Rady, Komisji i Trybunału Obrachunkowego. Przepisy zaskarżonego rozporządzenia nie dotyczą bezpośrednio ani praw wynikających z mandatu, ani uposażenia posłów, ani relacji pomiędzy posłami a krajową partią polityczną, do której należą, niezależnie od tego, czy partia krajowa stanowi sojusz partii politycznych i czy przyznany jej został status partii politycznej na poziomie europejskim w rozumieniu zaskarżonego rozporządzenia.

58 W związku z tym zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy skarżących posłów bezpośrednio.

59 W konsekwencji badania wymaga jedynie pytanie, czy rozporządzenie to dotyczy indywidualnie Lista Emma Bonino.

W przedmiocie oddziaływania indywidualnie na sytuację Lista Emma Bonino

60 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem akt prawny dotyczy osoby fizycznej lub prawnej niebędącej adresatem decyzji tylko wtedy, gdy oddziałuje na jej sytuację ze względu na pewne cechy jej właściwe lub okoliczność, która wyodrębnia ją spośród wszystkich innych podmiotów, a tym samym indywidualizuje ją w sposób analogiczny do adresata decyzji (zob. ww. wyrok w sprawie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, pkt 36 i powołane tam orzecznictwo).

61 Jak słusznie podniosły Parlament i Rada, zaskarżone rozporządzenie stosuje się w odniesieniu do obiektywnie określonych sytuacji i wywołuje ono skutki prawne w stosunku do kategorii osób określonych w sposób generalny i abstrakcyjny. W szczególności warunki, które muszą zostać spełnione przez partię polityczną ubiegającą się o przyznanie finansowania ze źródeł wspólnotowych, są sformułowane w sposób generalny i obowiązują w ten sam sposób wszystkie ugrupowania polityczne objęte zakresem zastosowania zaskarżonego rozporządzenia.

62 W związku z tym należy stwierdzić po pierwsze, że Lista Emma Bonino nie należy do zamkniętego kręgu podmiotów, których dotyczy zaskarżone rozporządzenie. Co prawda w momencie wniesienia skargi liczba partii reprezentowanych w Parlamencie (piąta kadencja) była ograniczona, jednakże odnośne przepisy, tzn. te, które oddziałują na sytuację prawną Lista Emma Bonino, bezspornie nie obowiązywały przed dniem 20 lipca 2004 r. Z tego względu partie reprezentowane w Parlamencie (piąta kadencja) nie stanowią grupy referencyjnej dla oceny dopuszczalności skargi.

63 Grupę referencyjną stanowią wszystkie ugrupowania polityczne, których zaskarżone rozporządzenie może dotyczyć bezpośrednio, to znaczy w szczególności wszystkie partie polityczne, które uczestniczyły w wyborach do Parlamentu Europejskiego lub wyraziły taki zamiar. Jednakże grupa ta nie stanowi zamkniętego kręgu podmiotów w rozumieniu orzecznictwa. Nawet jeśli określenie liczby lub tożsamości partii biorących udział w wyborach do Parlamentu Europejskiego w czerwcu 2004 r. jest możliwe, okoliczność ta nie indywidualizuje Lista Emma Bonino. Z drugiej strony, o ile tego rodzaju identyfikacja jest jeszcze możliwa w odniesieniu do wyborów w czerwcu 2004 r., jest ona w oczywisty sposób wykluczona w odniesieniu do przyszłych wyborów. Ponadto sama możliwość określenia liczby lub tożsamości niektórych podmiotów, których rozporządzenie to może dotyczyć, podczas gdy nie jest to możliwe w odniesieniu do innych, nie indywidualizuje skarżącej w wystarczającym stopniu (zob. podobnie wyroki Trybunału z dnia 16 marca 1978 r. w sprawie 123/77 UNICME przeciwko Radzie, Rec. str. 845, pkt 16; z dnia 25 marca 1982 r. w sprawie 45/81 Moksel przeciwko Komisji, Rec. str. 1129, pkt 17 i z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-451/98 Antillean Rice Mills przeciwko Radzie, Rec. str. I-8949, pkt 52).

64 Po drugie należy stwierdzić, że Lista Emma Bonino nie wykazała żadnych właściwych jej szczególnych cech ani szczególnych okoliczności — porównywalnych z określonymi w ww. wyroku w sprawie Codorníu przeciwko Radzie — wyróżniających spośród innych ugrupowań, których dotyczy zaskarżone rozporządzenie.

65 Z jednej strony, nawet jeśli zaskarżone rozporządzenie mogłoby mieć wpływ na prawa skarżącej, należy stwierdzić, że wywiera ono ten sam wpływ na inne ugrupowania polityczne. Tymczasem w ww. sprawie Codorníu przeciwko Radzie zaskarżone rozporządzenie uniemożliwiało skarżącej w tej sprawie korzystanie z zarejestrowanego znaku towarowego, którego używała w Hiszpanii od roku 1924. Żadna podobna okoliczność nie może zostać wskazana w niniejszej sprawie.

66 Z drugiej strony w odniesieniu do wpływu zaskarżonego rozporządzenia na sytuację faktyczną Lista Emma Bonino należy stwierdzić, że finansowanie, które może zostać przyznane partiom politycznym na poziomie europejskim, stanowiące korzyść finansową konkurentów politycznych, w szczególności podczas kampanii wybor-

czych, może mieć negatywny skutek dla strony skarżącej. Niemniej to uprzywilejowanie ugrupowań politycznych spełniających wymogi określone dla partii politycznych na poziomie europejskim wywołuje skutki w stosunku do wszystkich konkurujących ugrupowań politycznych, które są go pozbawione na podstawie obiektywnych kryteriów. Skarżąca nie wykazała okoliczności, które wyróżniałyby ją w stosunku do odnośnych pozostałych partii politycznych.

67 Po trzecie należy odrzucić argument Lista Emma Bonino, jakoby zaskarżone rozporządzenie nie zawierało żadnych obiektywnych kryteriów odmowy finansowania, lecz kryteria dyskryminujące, naruszające demokratyczne prawa skarżącej.

68 W rzeczywistości, nawet jeśli prawodawca wiedziałby, że przyjęte kryteria prowadzą do wykluczenie pewnych ugrupowań politycznych, w tym Lista Emma Bonino, są one jednak bezspornie sformułowane w sposób abstrakcyjny i generalny, tak że obecnie i w przyszłości mogą i będą mogły być one stosowane w odniesieniu do nieograniczonej liczby ugrupowań politycznych. W każdym wypadku okoliczności, które dowodziłyby, że prawodawca miał wyraźnie na uwadze Lista Emma Bonino i że ustalając kryteria służące zdefiniowaniu pojęcia „partii politycznej na poziomie europejskim", kierował się chęcią pozbawienia jej finansowania, nie zostały udowodnione.

69 Po czwarte skarżąca podnosi, że zgodnie z orzecznictwem w pewnych okolicznościach szczególny udział osoby fizycznej lub prawnej w procedurze poprzedzającej wydanie zaskarżonego aktu może być źródłem jej czynnej legitymacji procesowej (wyrok Trybunału 25 października 1977 r. w sprawie 26/76 Metro przeciwko Komisji, Rec. str. 1875, pkt 13; z dnia 17 stycznia 1985 r. w sprawie 11/82 Piraiki-Patraiki i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 207, pkt 28; z dnia 20 marca 1985 r. w sprawie 264/82 Timex przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. 849, pkt 14–16; z dnia 28 stycznia 1986 r. w sprawie 169/84 COFAZ i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 391, pkt 23 i 25–28 oraz z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie C-152/88 Sofrimport przeciwko Komisji, Rec. str. I-2477, pkt 11 i 12).

70 Tymczasem należy podnieść, że sam udział w debatach poprzedzających wydanie danego aktu nie stanowi źródła indywidualnej legitymacji procesowej (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 18 marca 1975 r. w sprawie 72/74 Union syndicale i in. przeciwko Radzie, Rec. str. 401, pkt 19). O ile sytuacja stowarzyszenia, którego celem jest ochrona interesów jego członków jako „uczestnika negocjacji", może ewentualnie być wystarczająca dla zindywidualizowania takiego skarżącego (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 2 lutego 1988 r. w sprawach połączonych 67/85, 68/85 i 70/85 Van der Kooy i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 219, pkt 21 i z dnia 24 marca 1993 r. w sprawie C-313/90 CIRFS i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-1125, pkt 29 i 30), o tyle orzecznictwo to nie może być stosowane w odniesieniu do aktu o charakterze normatywnym, jeżeli podstawa prawna jego wydania nie przewiduje udziału podmiotów indywidualnych (postanowienie Trybunału z dnia 23 listopada 1995 r. w sprawie C-10/95 P Asocarne przeciwko Radzie, Rec. str. I-4149, pkt 39 i 40). Podobnie w braku procedur szczególnych podmioty indywidualne uczestniczące w wydaniu spornej decyzji, jej wykonaniu lub dalszym stosowaniu nie uzyskują czynnej legitymacji procesowej w rozumieniu art. 230 WE przez sam fakt wniesienia skargi lub następującą później w danym wypadku wymianę korespondencji z Komisją (postanowienie Sądu z dnia 9 sierpnia 1995 r. w sprawie T-585/93 Greenpeace i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-2205, pkt 56, 62 i 63, potwierdzone przez wyrok Trybunału z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-321/95 P Greenpeace i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-1651).

71 Następnie należy przede wszystkim przypomnieć, iż trzeba rozróżniać pomiędzy sytuacją posłów, będących członkami partii politycznej, a sytuacją tej partii. Udział posłów w procesie prawodawczym nie stanowi dla Lista Emma Bonino źródła czynnej legitymacji procesowej w szczególności z tego powodu, iż, jak stwierdzono w pkt 58 niniejszego wyroku, zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy skarżących posłów bezpośrednio.

72 W końcu należy stwierdzić, że skarżąca nie powołała żadnego przepisu proceduralnego, który wymagałby formalnego udziału partii politycznych w procedurze poprzedzającej przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia i przez to mógłby stanowić podstawę czynnej legitymacji procesowej Lista Emma Bonino. Skarżąca nie przedstawiła również okoliczności wykazujących, że występowała jako partner prawodawcy w pracach legislacyjnych. Sama okoliczność, że na etapie prac legislacyjnych skarżąca była przeciwna przyjęciu przygotowywanego aktu legislacyjnego lub również, że przesłała do przewodniczącego Komisji pismo, w którym siedmiu posłów Lista Emma Bonino wyraziło swój sprzeciw wobec projektu zaskarżonego rozporządzenia, nie stanowi źródła czynnej legitymacji procesowej skarżącej w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.

73 Po piąte, jak słusznie podniósł Parlament, okoliczności faktyczne w niniejszej sprawie różnią się od faktów, które dały podstawę wydania wyroku w sprawie Les Verts przeciwko Parlamentowi. Sprawa ta dotyczyła bowiem nierównego podziału funduszy publicznych przeznaczonych na kampanię informacyjną ugrupowań politycznych startujących w wyborach do Parlamentu w 1984 r. Zaskarżone decyzje budżetowe dotyczyły wszystkich ugrupowań politycznych, choć sposób traktowania tych ugrupowań różnił się w zależności od tego, czy były reprezentowane w zgromadzeniu wybranym w 1979 r., czy nie. Ugrupowania, które były reprezentowane, brały udział w podejmowaniu decyzji dotyczących traktowania zarówno ich samych, jak i ugrupowań konkurencyjnych, które nie były reprezentowane. Trybunał udzielił twierdzącej odpowiedzi na pytanie, czy zaskarżone decyzje dotyczyły indywidualnie ugrupowania politycznego, które nie było reprezentowane, lecz mogło wystawić kandydatów w wyborach w 1984 r. Trybunał ocenił, że twierdzenie, iż zaskarżony akt dotyczył indywidualnie wyłącznie ugrupowań, które były reprezentowane, doprowadziłoby do stworzenia nierówności ochrony sądowej, ponieważ ugrupowania, które nie były reprezentowane, nie byłyby w stanie sprzeciwić się podziałowi środków budżetowych przeznaczonych na kampanię wyborczą, zanim nie odbyłyby się wybory.

74 W niniejszej sprawie nie ma miejsca żadne nierówne traktowanie tego rodzaju, ponieważ zaskarżone rozporządzenie reguluje w sposób generalny i nieograniczony w czasie finansowanie partii politycznych na poziomie europejskim i w związku z tym podlega stosowaniu w odniesieniu do wszystkich ugrupowań politycznych w ten sam sposób.

75 Z powyższego wynika, że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy Lista Emma Bonino indywidualnie.

76 W związku z tym żaden ze skarżących nie ma czynnej legitymacji procesowej wymaganej przez art. 230 akapit czwarty WE.

77 Należy dodać, że wniosku tego nie podważa argument, iż ewentualnie skuteczna ochrona sądowa nie została zagwarantowana. Sąd przywołuje, że Trybunał orzekł, iż niedopuszczalna jest taka wykładnia prawa do ochrony sądowej, zgodnie z którą dopuszczalna jest bezpośrednia skarga o stwierdzenie nieważności do wspólnotowego organu sądowego w sytuacji, gdy po dokonaniu przez ten sąd konkretnej oceny krajowych przepisów proceduralnych sąd ten ustali, że przepisy te nie umożliwiają podmiotowi indywidualnemu wniesienia skargi kwestionującej ważność spornego aktu wspólnotowego (ww. wyrok w sprawie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, pkt 43). Trybunał orzekł również, że zgodnie z systemem kontroli zgodności z prawem ustanowionym w traktacie osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę tylko wówczas, jeżeli rozporządzenie dotyczy jej bezpośrednio jak również indywidualnie. Trybunał sprecyzował, że drugi z tych warunków należy poddać wykładni w świetle zasady skutecznej ochrony sądowej oraz że należy uwzględnić rozmaite okoliczności, które mogą indywidualizować skarżącego, jednakże wykładnia ta nie może prowadzić do pominięcia tego wymogu, wyraźnie przewidzianego w traktacie, bez przekroczenia granic kompetencji przyznanych wspólnotowym organom sądowym przez traktat (ww. wyrok w sprawie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, pkt 44).

78 W niniejszym przypadku udział w postępowaniu sądu krajowego jest co prawda wykluczony, ponieważ zaskarżone rozporządzenie jest wykonywane wyłącznie przez instytucje Wspólnot. Jednakże nie można wykluczyć, że wspólnotowy organ sądowy może dokonać oceny zgodności z prawem zaskarżonego rozporządzenia w związku z jakimś aktem przyjętym w ramach jego wykonania, to znaczy przyznania lub odmowy udzielenia przez Parlament finansowania, o które ubiega się jakieś ugrupowanie polityczne. Jak wynika z łącznej lektury punktów 43 i 44 ww. wyroku w sprawie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, wspólnotowy organ sądowy w żadnym wypadku nie może zaniechać stosowania warunków dopuszczalności przewidzianych przez traktat, nie przekraczając granic kompetencji przyznanych mu przez ten traktat.

79 W tych okolicznościach należy odrzucić niniejszą skargę bez potrzeby rozstrzygania w przedmiocie drugiego zarzutu niedopuszczalności dotyczącego naruszenia art. 44 § 5 regulaminu.

W przedmiocie kosztów

80 Na mocy art. 87 § 2 regulaminu strona przegrywająca sprawę jest obciążana kosztami, jeśli wnosiła o to strona przeciwna. Skarżący, przegrawszy niniejszą sprawę, zostają obciążeni kosztami zgodnie z wnioskami strony przeciwnej.

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba)

postanawia:

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Koszty ponoszą skarżący.

Sporządzono w Luksemburgu, w dniu 11 lipca 2005 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

J. Pirrung